

Økonomisk uansvarlig. De mange nedskæringer vil faktisk true det stabile opsving på en række felter. Der vil være skattelettelser til boligejerne ved, at lejeværdien afskaffes over 2 år. Der er massive skattelettelser til erhvervslivet, men med en tvivlsom effekt. Som flere har påpeget under de korte bemærkninger, er det jo snarere sådan, at de, der holder op og trækker penge ud af erhvervslivet, skal have noget ud af det, hvorimod der ikke er noget med at lette omkostningerne a la det, som De Konservative var tæt på at sige ja til tidligere på efteråret, nemlig med en sænkning af erhvervsskatterne. Miljøet kommer i klemme. Der er forringelser af orlovsordningerne. Der er neutralisering eller måske det, der er værre, af den aktive arbejdsmarkedspolitik, som vi enedes om sidste år. Der bliver en ringere efteruddannelsesindsats. Fornyelsen af byerne bliver bremset. Integration af flygtninge kommer i klemme. Og hvad angår forskningen, hørte vi i spørgetiden forskningsministeren redegøre for risikoen ved, at disse forslag om nedskæringer, som V og K har stillet, skulle blive vedtaget.

Jeg vil i denne opremsning foreløbig slutte ved ulandsbistanden og tage den op som det første af de lidt større emner, jeg vil behandle her i mit indlæg.

Vi har fra formiddagens start ved korte bemærkninger først til V og senere hen til K forsøgt at finde en eller anden form for seriøs linje i det her, men som det fremgik af fru Pia Christmas-Møllers svar til den radikale gruppeformand, hr. Jørgen Estrup, er det her mere et spørgsmål om prestige, om at have en gul førertrøje på, om Danmarks omdømme i udlandet. Blandt regeringspartierne og dem, der vil forsvare ulandsbistanden, og i hvert fald også i mit eget parti, er det slet ikke sådan noget, der ligger til grund for vores forsvar og fastholden af vores hidtidige ulandsbistand.

Vi mener faktisk, at de forslag, som her er stillet, får ganske alvorlige konsekvenser allerede i det år, som kommer, og det må både V og K være klar over, al den stund der i september måned er stillet spørgsmål i denne retning, nemlig om, hvad der ville ske, hvis man gjorde det ene og det andet, og i Udenrigsudvalget har vi fået den ansvarlige ministers gennemgang af konsekvenserne.

Det kræver en vis indsigt i, hvordan dansk ulandsbistand er skruet sammen, at forstå, at sådan må det være, og det kan godt være, at V og K vil sige til os: Det er ikke vores umiddel-

bare mål. Vi vil simpelt hen bruge færre penge, og vi vil have mere ud af de penge, der bliver brugt.

Det sidste synes vi i mit parti er i orden. Vi vil have effekt for de penge, vi skyder i disse projekter, og vi synes i og for sig også, at det er til at tage og føle på. Det er et synspunkt, som man må acceptere, at der er partier, der ønsker at skære ned på bistanden. Det er de enkelte partiers politiske ret at forsvare de synspunkter.

Men det er, som om de mangler at forholde sig til de konsekvenser, det får. Den danske ulandsbistand er stort set fifty-fifty, altså den ene halvdel fordelt til den multilaterale bistand, først og fremmest gennem FN og dets særorganisationer, og den anden halvdel givet på tosidigt, bilateralt, plan til programsamarbejdslande. Der er 20 af slagsen, som man gennem Udenrigsudvalget og på anden måde med Folketingets aktive deltagelse finder frem til.

Dette er en struktur for dansk ulandsbistand, som også blev fastlagt under den forrige regering og den forrige regering igen. Det daterer sig tilbage til 1989. Bl.a. for at fastholde et folkeligt engagement, der også rækker langt ind i dansk erhvervsliv, og for at få mest muligt ud af vores bistandspenge på det bilaterale område indgås der forpligtelser af længerevarende karakter på det bilaterale område, og af mange gode grunde, som vi også hidtil har haft V's og K's opbakning til – bl.a. fordi det kan være den danske beskæftigelse og den danske afsætning til gavn – har vi fastholdt dette.

Det vil sige, at hvis vi i 1997 skulle skære 20 pct. ned, fra 10 mia. kr. til 8 mia. kr., på ulandsbistanden, bliver det næsten udelukkende på vores multilaterale bistand, altså vores bidrag til de forskellige særorganisationer under FN, at dette vil finde sted. Det er derfor, og det fremgår af det svar i Finansudvalget, som jeg henviste til i formiddags, at FN's børnefond, UNICEF, vil blive voldsomt nødlidende, at udviklingsfonden UNDP lige sådan vil blive voldsomt nødlidende, og at opfølgningerne af befolkningskonferencen i Kairo og af kvindekonferencen i Beijing må opgives. Det vil betyde, at den tendens, og det vedstår vi, som vi har set fra visse andre landes side, men helt specielt USA's, til at sulte disse organisationer under FN ud og ned, vil blive forstærket. Når ikke engang et land som Danmark, når ikke engang vi fra vores del af verden, hvor vi har tradition for at stå fast på disse ting, kan fortsætte, giver vi faktisk alle et alibi. Så trækker vi tæppet væk under